21/01/2020

Μνήμη του οσίου Μαξίμου του Ομολογητού

/ Βίοι Αγίων

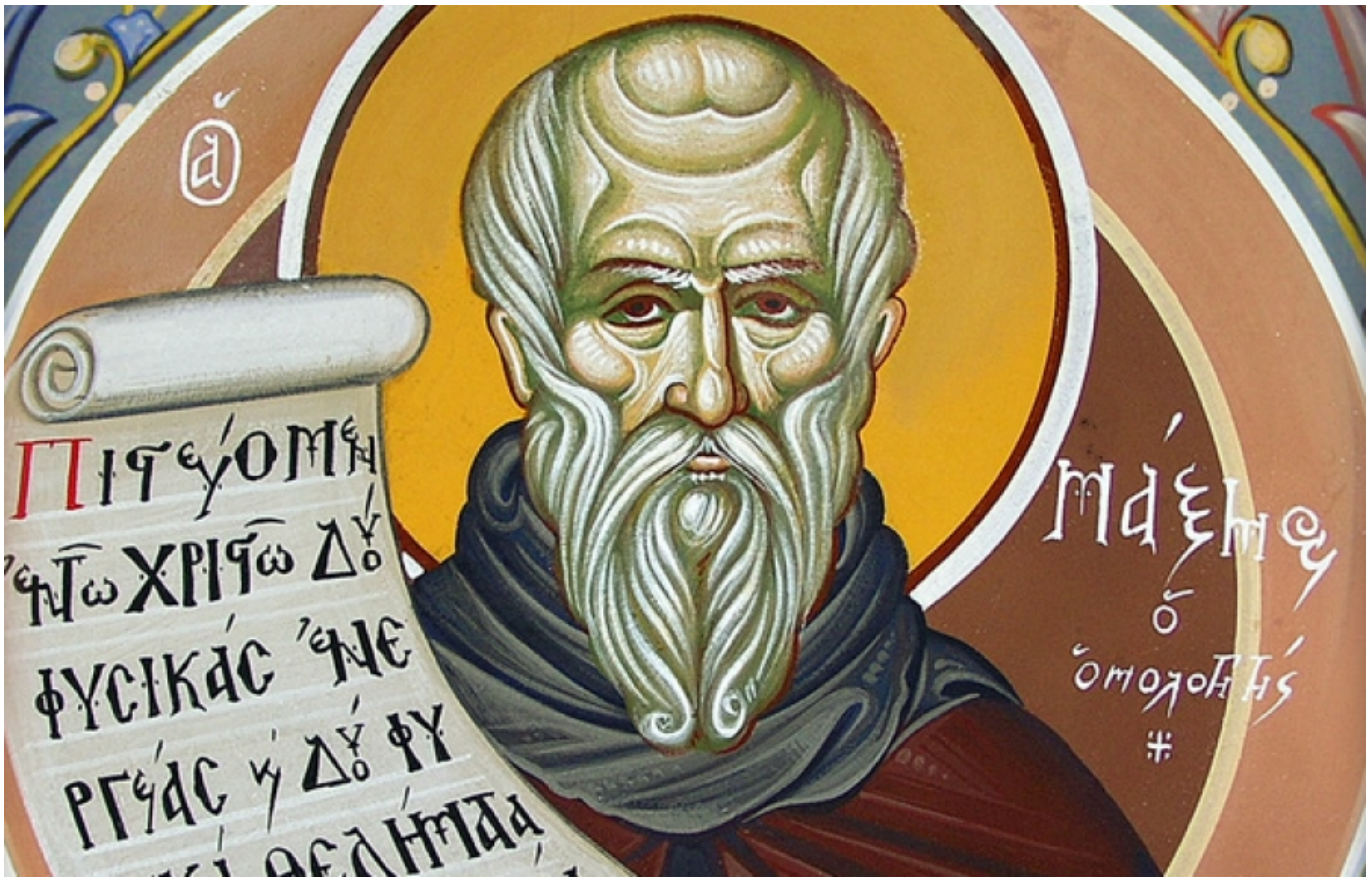

Η Εκκλησία μας τιμά σήμερα 21 Ιανουαρίου τη μνήμη των Μαρτύρων Νεοφύτου και Αγνής και του Οσίου Μαξίμου του Ομολογητού, ο οποίος με το λόγο, τα συγγράμματα και τη θυσία της ίδιας του της ζωής ομολόγησε το Χριστό σε καιρούς δύσκολους, όταν η Εκκλησία κλονιζόταν από την αίρεση των μονοθελητών.

Οι αιρετικοί δίδασκαν ότι ο Χριστός είχε μεν δύο φύσεις, θεϊκή και ανθρώπινη, αλλά μόνο μια θέληση, τη θεϊκή. Αυτό όμως δε συνιστά απλά νόθευση της ορθόδοξης διδασκαλίας, αλλά αντιστρατεύεται τη δυνατότητα για σωτηρία του ανθρώπου, αφού διδάσκει ότι όλες οι ενέργειες του Χριστού δεν περιείχαν το στοιχείο της ελεύθερης ανθρώπινης βούλησης. Ο Θεός όμως που, σε κάθε ανάλογη εποχή, αναδεικνύει φύλακες της Πίστης και οδηγούς του λαού, έτσι και κατά τον έκτο αιώνα ανέδειξε τον όσιο Μάξιμο τον Ομολογητή.

Από αριστοκρατική οικογένεια της Κωνσταντινούπολης ο Άγιος, γεννημένος το έτος 580 μ.Χ., έλαβε ευρεία και πλούσια μόρφωση και υπηρέτησε αρχικά ως

αρχιγραμματέας του αυτοκράτορα Ηράκλειου. Εγκατέλειψε την καριέρα του στον κόσμο, αφού ο πόθος του για το Χριστό τον οδήγησε σε μοναστήρι, όπου επιδόθηκε στην άσκηση και στη συγγραφή. Εξαιτίας των αγώνων του υπέρ της ορθοδοξίας, ο αιρετικός αυτοκράτορας Κώνστας, με φθόνο και κακία, διέταξε την τιμωρία του, που περιλάμβανε μαστιγώσεις και αποκοπή της γλώσσας και του δεξιού του χεριού.

Η συνείδηση των πιστών και ο σεβασμός στην τιμή του Αγίου Μαξίμου εκφράζεται μέσα από το Κοντάκιον: «Τον της Τριάδος εραστήν και μέγαν Μάξιμον, τον εκδιδάξαντα τρανώς πίστιν την ένθεον, του δοξάζειν τον Χριστόν, φύσεσιν εν δύο, ενεργείαις τε διτταίς ως και θελήσεσιν, επαξίως οι πιστοί ανευφημήσωμεν, ανακράζοντες, χαίρε κήρυξ της Πίστεως».

Ο μεγάλος αυτός Ομολογητής και μάρτυρας της Πίστεως μας Άγιος Μάξιμος πέθανε εξόριστος το έτος 662 μ.Χ. Τα θεολογικά του συγγράμματα παραμένουν πηγή σοφίας και γνώσης μέσα στους αιώνες και έκφραση του ορθόδοξου φρονήματος.

Ας παραθέσουμε μερικές σκέψεις του Οσίου Μαξίμου για την ωφέλειά μας:

«Αυτός είναι ο θησαυρός που είναι κρυμμένος στον αγρό της καρδιάς σου, τον οποίον δε βρήκες ακόμη εξαιτίας της αργίας σου. Γιατί αν τον είχες βρει, θα πουλούσες τα πάντα για να αγοράσεις αυτό τον αγρό (Ματθ. 13, 44). Τώρα αφού άφησες τον αγρό, περιποιείσαι τα γύρω του αγρού, στα οποία δεν βρίσκεις τίποτε άλλο εκτός από αγκάθια και τριβόλια».

«Το τέλος αυτής της ζωής, δεν είναι δίκαιο νομίζω να ονομάζεται θάνατος, αλλά απαλλαγή από το θάνατο και χωρισμός από τη φθορά και απελευθέρωση από τη δουλεία και παύση της ταραχής και εξάλειψη των πολέμων και υποχώρηση του σκότους και ανάπαυση από τους κόπους και ηρεμία της πυρώσεως και συγκάλυψη της ντροπής και αποφυγή παθών και, με μια λέξη, τέρμα όλων των κακών. Αυτά οι Άγιοι τα κατόρθωσαν με τη θεληματική τους νέκρωση και φανέρωσαν τους εαυτούς των ξένους και περαστικούς από τη ζωή (Εβρ. 11, 13), πολεμώντας γενναία τον κόσμο (= το κοσμικό φρόνημα) και το σώμα και τις επαναστάσεις του κόσμου και του σώματος. Και αφού κατέπνιξαν την απάτη που προέρχεται από τον κόσμο και το σώμα μέσω της συνδέσεως των αισθήσεων με τα αισθητά, φύλαξαν αδούλωτο το αξίωμα της ψυχής τους.».

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου